

— Živilo naše iskreno staro prijateljstvo!
— Živilo! A sada, kad smo se donekle oboružali protiv bujice prijateljskih osjećaja... sad, Alfonso dragi, možeš nastaviti; ali, molim, samo ozbiljno... jer sam večeras raspoložen samo za ozbiljne stvari! Ha, ha, ha!

— Sjećaš li se, Marko, kako smo, i jedan i drugi, najprije kidali meso s onoga golemoga zubaca, člana dinastije, koja u ovom dijelu našega mletačkoga mora suvereno kraljuje?

— Pa što je u tomu zla, Alfonso?

— Ništa, Marko, ne predleže doista znakovi kakova prekršaja. Ali, ti si potpuno zaboravio, da se je poslije zubaca kočila na stolu ona prekrasna, pretečna, kano ambrozija božanstvena kokica ili purica, ne znam pravo!

— Nisam zaboravio, Alfonso! Kako da to zaboravim, kad eno onamo ostanci i zubaca i divne pečenkice... Kad nam se opet javi tek, mi ćemo nastaviti!...

— A ne znaš li, moj Marko, da je skrb naših mudrih otaca, gore u Lagunama, u svoje doba stvorila zakon, najpremudriji, kojim se baš vama, upraviteljima i zastupnicima vrhovne vlasti u provinciji, pod prijetnjom globe od četiri stotine zlatnih dukata, ni više ni manje, zabranjuje, da ne smijete iznijeti pred svoga gosta, poslije ribe meso, i obratno?

— Priznajem svoju neupućenost, dragi Alfonso, glede tih premudrih zakona! Da nije ništa drugo stvorila, već sami taj zakon, osigurao bi se Republici naslov »premudre« za sva vremena! — prasne Barbarigo u smijeh. — Koji bi vrag mogao da ni u snu pomisli, da bi mogao nekakav zubatac, ili obratno, pečena jedna purica, tako upropastiti svoga zakonitoga gospodara, jedino stoga, što ih je iznio na stol pred svoga gosta pri istom obroku! Pa onda, molim te lijepo: ni više ni manje nego ravne četiri stotine zlatnih dukata globe! Očito je, da su premudri naši predaci, kad su stvarali taj premudri zakon, imali pred očima kneza i kapetana grada Splita, kojemu godišnji »službeni« prihod jedva dosiže četiri stotine dukata sv. Marka! Ne, dragi moj Alfonso, to već nije ni premudrost; tu se ispoljuje gotovo bezdan, ili bolje, nebeska visina premudrosti naših otaca među obožavanim našim Lagunama! Misliš li ti, da ne će buduća pokoljenja znati ocijeniti kolika se premudrost cakli u tim našim zakonima! Ja osjećam, to ti mogu priseći, neizrecivo uživanje, što ti, moj Alfonso, nisi još postao član ni »desetorice«, ni »trojice«, već lijepo mirno obadva opslužujemo onu divnu